

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobkyně: **L. T. B. N.**, nar.x, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 05. 2016, č. j. OAM-65/LE-BE04-BE02-PS-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 05. 2016, č. j. OAM-65/LE-BE04-BE02-PS-2016, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, Mgr. Vratislava Polky, na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou na poště dne 22. 06. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného 30. 05. 2016, č. j. OAM-65/LE-BE04-BE02-PS-2016, jímž byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) z důvodu, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, s tím, že doba trvání zajištění byla stanovena do 13. 09. 2016.

Žalobkyně v první řadě namítá, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vyšel ze zcela nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, protože vyšel jen ze svého vlastního tvrzení, že žalobkyně mařila výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když nevycestovala z území ČR v době stanovené správním orgánem. Žalobkyně nepopírá, že jí správní vyhoštění uloženo bylo, ani to, že se k policejnímu orgánu nedostavila hned následující den po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Tuto lhůtu však zmeškala jen o dva dny, a to z důvodu nemoci. Byť nemoc nedoložila lékařskou zprávou, již to, že se k policejnímu orgánu dostavila prakticky okamžitě jen s minimálním zpožděním, je podle žalobkyně jednoznačnou indicíí pro závěr, že se nesnažila výkon správního vyhoštění zmařit, ale naopak jej respektovat a území ČR opustit, k čemuž potřebovala udělit výjezdní příkaz. V opačném případě by pro ni přece bylo výhodnější, pokud by se nedostavila vůbec. Rozhodnutí o zajištění je v tomto ohledu uspěchané a nedostatečně odůvodněné, neboť zde není jediný důvod se domnívat, že žalobkyně nevycestuje.

Omezení žalobkyně na osobní svobodě musí být založeno na závažných důvodech, které nutnost takového opatření dosvědčují. Napadené rozhodnutí i přes svou obsáhlost dovozené nebezpečí žalobkyně pro veřejný pořádek v ČR odůvodňuje v jediném odstavci, kde žalovaný toto nebezpečí podpírá tím, že žalobkyně již veřejný pořádek narušila svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z území i přes to, že jí již bylo uloženo správní vyhoštění. Takové konstatování však žalobkyně považuje za absolutně nedostatečné pro rozhodnutí o zajištění. Předně namítá, že nebylo doposud zjištěno, zda výkon úředního rozhodnutí skutečně mařila či nikoliv. Dále žalobkyně poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publikované pod č. 2420/2011 Sb. NSS, v němž bylo dovozeno, že *„opatření z důvodu veřejného pořádku (...) musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat "skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti", přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotčenou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje. (...) skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“* Soudní dvůr EU přitom podle žalobkyně setrval judikuje, že v případě výhrady veřejného pořádku je nezbytné použít restriktivní výklad, který omezí možnosti jejího užití. Žalovaný přitom odůvodňuje hrozbu pro veřejný pořádek právě toliko jejím nelegálním pobytem a nevycestováním z území ČR, čímž se dostává do rozporu se závěry NSS. Totéž pak platí i pro předchozí odsouzení žalobkyně. Žalovaný tak poukazuje toliko na předchozí nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění a v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nijak neodůvodňuje, v čem může žalobkyně ve svém aktuálním zdravotním stavu představovat skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek a některý ze základních zájmů společnosti.

Žalobkyně konečně též upozorňuje, že zajištění cizince je mimořádným institutem zasahujícím do práva na osobní svobodu chráněného čl. 8 odst. 1 Listiny, u nějž je podle ustálené judikatury nutno nejprve vždy zkoumat, zda je skutečně nezbytné a zda je patrné, že by nenaplnilo účel případné užití méně omezujících opatření. Podle rozsudku NSS ze dne 26. 04. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30, musí být rozhodnutí o zajištění dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty. Na tuto povinnost však podle žalobkyně napadené rozhodnutí nijak nereflektuje.

Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí, neboť z nich podle něj nelze dovodit namítaná porušení. Z informací poskytnutých Policií ČR totiž vyplývá, že žalobkyně byla

odsouzena trestním příkazem (ve skutečnosti jde o rozsudek) Městského soudu v Praze ze dne 09. 09. 2013, sp. zn. 4T 1/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 01. 2014, č. j. 11 To 133/2013-5407, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 8 let a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Žalobkyně byla podmíněčně propuštěna z věznice dne 18. 05. 2016 a měla se první pracovní den po svém propuštění (tj. dne 19. 05. 2016) dostavit na policii, avšak tam se dostavila až dne 23. 05. 2016, takže ode dne 20. 05. 2016 pobývala na území neoprávněně bez platného cestovního dokladu, víza, a navíc v rozporu s (trestním) rozsudkem. Vzhledem k jejímu jednání vzniklo podezření, že nebude rozhodnutí o správním vyhoštění respektovat ani do budoucna a bude jeho výkon mařit, a proto byla zajištěna podle § 124 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž v té souvislosti při podání vysvětlení uvedla, že byla po propuštění z věznice poučena o své povinnosti dostavit se na policii a neučinila tak proto, že byla nemocná, což ovšem nijak nedoložila (např. lékařskou zprávou). Žalobkyně neučinila žádné kroky k legalizaci svého pobytu, třebaže si byla vědoma svého neoprávněného pobytu. Podle svých slov očekávala, že na policii obdrží výjezdní příkaz. Uvedla, že je rozvedená, ve Vietnamu má dceru žijící u babičky a má tam i bratra a sestru. V ČR žije u kamarádky, jejíž adresu však neuvedla. V ČR nemá žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby ani žádný majetek, není ani zdravotně pojištěna. Žalobkyni nebyla známa žádná překážka vycestování a ve Vietnamu by mohla bydlet se svou matkou a dcerou.

Žalovaný má též za to, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu je účelově podaná, neboť byla podána až v okamžiku jejího zajištění za účelem správního vyhoštění. Má dále za prokázané, že propuštění žalobkyně ze ZZC by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť vzhledem k jejich předchozímu opakovanému porušování lze důvodně předpokládat, že by žalobkyně nadále pokračovala v porušování právních předpisů ČR. Žalovaný v předmětném řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné a aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a na respektu k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům (zde žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 05. 2015, č. j. 4 Azs 99/2015-26). V případě žalobkyně se nejedná o pouhý nelegální pobyt, nýbrž o nerespektování trestního rozsudku ukládajícího trest vyhoštění na dobu neurčitou, když žalobkyně nerespektovala svou povinnost podle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců se následující pracovní den po propuštění dostavit na policii. Došlo k vědomému ignorování rozhodnutí státních orgánů a žalovaný považuje toto chování za podřaditelné pod pojem narušení veřejného pořádku s odkazem na rozsudek NSS ze dne 30. 09. 2015, č. j. 1 Azs 193/2015-29. Pokud se žalobkyně nemohla po svém propuštění dostavit na policii pro výjezdní vízum z důvodu nemoci, měla existenci takové objektivní příčiny prokázat např. lékařskou zprávou. Dosavadním chováním žalobkyně není dána žádná záruka, že by respektovala právní řád, resp. veřejný pořádek, jestliže vědomě porušuje pravidla daná zákonem o pobytu cizinců. Institut zajištění má preventivní povahu a vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek a v tomto směru je prokázané závadové jednání žalobkyně v minulosti silným argumentem pro její zajištění v ZZC. Pokud cizinci porušují právní řád, je v souladu s principem veřejného pořádku jejich protiprávní jednání zohlednit též v rámci rozhodování o zajištění v ZZC.

Žalovaný také v případě žalobkyně zvažoval (konkrétně na str. 3 napadeného rozhodnutí) možné uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, nicméně došel k závěru, že jejich uplatnění by nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobkyně lze důvodně předpokládat pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Žaloba by proto měla být v plném rozsahu zamítnuta.

Obsah správního spisu potvrzuje shrnutí skutkových okolností učiněné žalovaným ve vyjádření k žalobě, byť v některých otázkách pouze zprostředkovaně prostřednictvím informací obsažených v odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23. 05. 2016, č. j. KRPA-196768-17/ČJ-2016-00022. O jejich správnosti nicméně nepanuje mezi účastníky spor. Lze jen doplnit, že žalobkyně byla konkrétně odsouzena za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, tj. jako členka organizované skupiny, která trestný čin spáchala ve velkém rozsahu. Z výpisu z rejstříku trestů nicméně vyplývá, že trest vyhoštění nebyl v souvislosti s tímto trestným činem žalobkyni uložen a jedná se přitom o jediné odsouzení žalobkyně. Napadené rozhodnutí, jehož podstatný obsah soud konstatuje níže v rámci vypořádání žalobních bodů, bylo žalobkyni převzato dne 31. 05. 2016.

Krajský soud v Praze na základě včasné žaloby podané oprávněnou osobou přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 4 zákona o azylu, jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je-li rozhodnuto o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poté, co bylo ukončeno zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, k uplynulé době zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky se nepřihlíží.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu, se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V první řadě se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem. Takovou vadou však zjevně napadené rozhodnutí netrpí.

Pokud jde o otázku, proč žalovaný nepřistoupil k přijetí méně omezujících opatření vůči žalobkyni, žalovaný správně poukazuje na str. 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody žalobkyně by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u ní lze důvodně předpokládat pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR, když se zde žalobkyně dopouští protiprávního jednání, pro které byla soudně trestána. V řízení bylo podle žalovaného jednoznačně prokázáno, že žalobkyně nerespektovala svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR, a to ani poté, co jí bylo uloženo soudní vyhoštění. Proto by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Současně se žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 09. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014, podle nějž v situaci, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení

zvláštního opatření namísto zajištění. Je tedy patrné, že žalovaný se této otázce věnoval podrobně a svůj postup vysvětlil řadou argumentů.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí také vysvětluje, že žalobkyně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek proto, že vědomě pobývala na území ČR bez platného víza a nerespektovala trestní příkaz (rozsudek) a svým chováním jasně vyjádřila svůj úmysl v takovém jednání pokračovat a vyhnout se povinnosti vycestovat i případnému vyhoštění, navíc žalobkyně veřejný pořádek závažným způsobem narušovala již v průběhu několika let v minulosti. Žalobkyně podle něj jednala zcela vědomě a nerespektovala ani soudem uložený trest vyhoštění, čímž se dopustila jednání majícího znaky úmyslné trestné činnosti, pro něž byla také pravomocně odsouzena. Navíc žalovaný vyjádřil pochybnosti o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu (taktéž str. 3 odůvodnění). Již na str. 1 je přitom zmíněno, že žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob ode dne 19. 05. 2016 na dobu neurčitou (do 31. 12. 2999).

Ani v této souvislosti tedy není žalobní bod namítající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí důvodný, protože napadené rozhodnutí se o konkrétní a individualizované důvody, z nichž dovozuje ze strany žalobkyně nebezpečí pro veřejný pořádek, opírá. Zbývá se tak zabývat oprávněností uváděných důvodů.

Pokud žalovaný argumentoval účelovostí podané žádosti o mezinárodní ochranu, takový argument je zjevně nemístný v situaci, kdy k zajištění žalobkyně došlo na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. c), a nikoliv písm. e) zákona o azylu, které na takové situace míří a podle něž lze k zajištění přistoupit, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdrzet, ačkoliv žalobkyně mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Žalobkyně dále brojí proti tomu, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS).

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce nerespektoval uložené správní vyhoštění nebo dokonce trestní vyhoštění, přičemž by nebyly zjištěny žádné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní

povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku]. Výkladem ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, ve znění účinném do 17. 12. 2015, jež bylo co do důvodu tohoto zajištění formulováno obsahově shodně jako ve znění aktuálním, se v minulosti s obdobným závěrem zabýval NSS např. ve svých rozsudcích ze dne 30. 09. 2015, č. j. 1 Azs 193/2015-29, nebo ze dne 06. 04. 2016, č. j. 3 Azs 275/2015-38, kde nerespektování správního vyhoštění spojeného i s trestem vyhoštění, resp. opakované nerespektování správního vyhoštění bylo shledáno jako důvod opravňující k obavě, že by žadatel o mezinárodní ochranu mohl být nebezpečný pro veřejný pořádek (naopak se v tomto směru soud neztotožňuje se závěry rozsudku NSS ze dne 10. 03. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30, který v podstatě vylučuje naplnění této podmínky – již navíc požaduje postavit najisto, třebaže zákon vyžaduje pouze odůvodněnou domněnku o možném budoucím chování žadatele – jakýmkoliv porušením pobytových předpisů, byť i v podobě naplňující znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí).

V případě žalobkyně však jen v důsledku vlastního nerespektování uloženého vyhoštění nelze podle soudu dovodit, že by představovala nebezpečí pro veřejný pořádek. Předně je třeba upozornit, že soud vychází pouze z existence uloženého správního vyhoštění, které žalobkyně v podané žalobě označila za nesporné, protože žalovaným opakovaně uváděný trest vyhoštění postrádá jakýkoliv podklad v předloženém správním spisu. Právě naopak, z výpisu z rejstříku trestů žalobkyně naprosto zřetelně plyne, že žalobkyni žádný trest vyhoštění uložen nebyl. Z údajů o evidenci žalobkyně v Schengenském informačním systému pak plyne, že žalobkyně je jako nežádoucí osoba vedena teprve ode dne 19. 05. 2016, tj. ode dne následujícího po podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Jediné pochybení žalobkyně, které jí tedy lze přičíst, je pouze skutečnost, že po propuštění ve středu dne 18. 05. 2016 nesplnila svou povinnost podle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byť o ní byla podle svých slov poučena, dostavit se ihned následující den na policii, nesplnila ji ani v pátek 20. 05. 2016 a dostavila se až v pondělí dne 23. 05. 2016. Jakkoliv se nepochybně jedná o porušení povinností založených pobytovými předpisy ČR, soud se nedomnívá, že by se jednalo o pochybení natolik intenzivní, že by je bylo možné označit za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Tomu odpovídá i další zjištění ze správního spisu, že dozorový státní zástupce, kterého policisté po zadržení žalobkyně na služebně kontaktovali, neshledal důvody pro zahájení trestního stíhání žalobkyně. Byť o důvodech může soud pouze spekulovat, v tomto případě se klíčovou jeví být především jen minimální doba, po kterou se žalobkyně zpozdila (jde o prodlení 2 pracovních, resp. 4 kalendářních dnů), skutečnost, že se sama iniciativně na služebnu dostavila (nebyla zadržena při pobytové kontrole apod.), a navíc žalovaným či policisty nijak neproěřovaná informace, že žalobkyni v dřívějším dostavení se bránila nemoc. Přitom tuto informaci mohl pomoci ověřit např. dotaz na pracovníky věznice ve Světlé nad Sázavou o zdravotním stavu žalobkyně při propuštění. Pokud žalovaný žalobkyni vytýká, že svou omluvu nedoložila žádnou lékařskou zprávou, je třeba připomenout, že žalobkyně ve správním řízení vypověděla, že není zdravotně pojištěna a že nemá vlastní finanční prostředky (vyjma vypůjčených od své známé). Za daných okolností tedy nemůže být překvapivým to, že žalobkyně se svým onemocněním nenavštívila lékaře a nemá tedy k dispozici lékařskou zprávu. I když doložení důvodu omluvy je na ní, žalovaného to nezprošťuje povinnosti prověřit pravdivost uplatněné omluvy, která by za určitých okolností byla plně způsobilá nesplnění povinnosti podle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců omluvit.

Žalovaný dále své důvodné podezření, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, opíral i o skutečnost, že žalobkyně pokračuje v trestné činnosti, pro niž již byla odsouzena, a dále zmiňoval samotné její chování v minulosti, jež vyústilo v její odsouzení. V tomto směru je třeba žalovanému vytknout, že neuvádí jedinou okolnost (a ani

z obsahu správního spisu nic takového neplyne), z níž by bylo možné dovodit, že se žalobkyně po svém propuštění opět podílela na nedovoleném nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Pro takové obvinění žalobkyně (navíc málo pravděpodobné s ohledem na velmi krátkou dobu pobytu na svobodě) žalovaný nemá žádné důkazy a ostatně na takové podezření by měly reagovat primárně orgány činné v trestním řízení a nikoliv žalovaný postupem podle zákona o azylu. První z těchto doprovodných argumentů tedy nemá jakoukoliv oporu ve správním spise.

Zbývá tedy pouze druhý z důvodů spočívající v tom, že žalobkyně je osobou s velmi závažnou trestní minulostí, konkrétně osobou odsouzenou za drogový trestný čin spáchaný v organizované skupině, a to k vysokému trestu v trvání osmi let odnětí svobody. Ten však je ve spojení s několikadenním nerespektováním správního vyhoštění již podle soudu dostatečným důvodem pro závěr o potenciálním ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobkyně je. Pokud by žalobkyně své povinnosti podle zákona o pobytu cizinců důsledně plnila, nebylo by namístě ji omezovat na osobní svobodě, protože i samotný fakt, že bylo vyhověno její žádosti o podmíněčné propuštění z výkonu trestu, dokládá, že orgány činné v trestním řízení ji nepovažují za hrozbu pro veřejný pořádek, ale naopak na základě dlouhodobého sledování jejího chování ve výkonu trestu dospěly k závěru, že po propuštění povede řádný život (srov. § 88 odst. 1 trestního zákoníku). Tímto řádným životem je přitom s ohledem na uložené správní vyhoštění nutno chápat život mimo území ČR, resp. EU. V tomto případě však žalobkyně, ač řádně poučena, na své povinnosti nedbala a vyvolala tím dostačující podezření, že s ohledem na svou trestní minulost a na aktuální ledabylý přístup k plnění svých pobytových povinností na svém vyhoštění spolupracovat nebude. K vyloučení tohoto podezření přitom samotné opožděné dostavení se na služebnu policie pro výjezdní příkaz nedostačuje, neboť správní orgán nemá žádnou záruku, že po vydání výjezdního příkazu se žalobkyně opět nezachová ledabyle do té míry, že by zmařila potenciální realizaci vyhoštění, pokud by se svou žádostí o přiznání mezinárodní ochrany neuspěla. V tomto směru by se mohlo jediné nabízet zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

- a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
- b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Důvody, jež přitom žalovaná pro odmítnutí možnosti přijetí omezujících opatření uvádí, přitom již ze shora analyzovaných důvodů neobstojí. Předně bylo jasné uvedeno, že neexistuje jakýkoliv podklad pro to se domnívat, že by žalobkyně opakovaně páchala trestnou činnost, za niž byla odsouzena. Druhý důvod spočívající v maření správního vyhoštění pak s ohledem na jeho zanedbatelně krátké trvání a další okolnosti pak podle soudu nevylučuje uložení pouze mírnějšího zvláštního opatření, zde konkrétně povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku. Tím by na jednu stranu měl žalovaný žalobkyni „na očích“ a mohl by snadno nedůslednému plnění jejích povinností předejít, na druhou stranu žalobkyně by nepodléhala tak přísným omezením jako v případě zajištění podle § 46a zákona o azylu. V tomto je třeba dát žalobkyni za pravdu, že se její zajištění a odmítnutí mírnějších opatření podle § 47 zákona o azylu nezakládá na „opravdových“ důvodech, protože tyto důvody buď nemají podklad ve správním spise, nebo jsou nesprávně právně zhodnoceny, a nemohou tedy jako základ napadeného rozhodnutí obstát.

Z výše uvedených důvodů soud shledal podanou žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Věc nicméně již žalovanému nevracel k dalšímu řízení, neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015,

č. j. 4 Azs 234/2015-36). Soud ve věci jednání nenařizoval, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce pak v zákonem stanovené lhůtě pěti dnů od podání žaloby o jeho nařízení nepožádal. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí žalovaný žalobkyni bez zbytečného odkladu umožnit opustit ZZC [§ 46a odst. 12 písm. c) zákona o azylu].

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 6.800,- Kč. Tuto částku tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby - § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů] a dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. července 2016

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová